

1865-07-15

AFSENDER

J. C. Jacobsen

MODTAGER

'Hjemmet'

FAKTA

Type:
Brev

Sprog:
Dansk

Afsendersted:
Bagnères-de-Luchon

Modtagersted:
København

Arkivplacering:
FA 2-021-00055; F7

DOKUMENTINDHOLD

Et omfattende rejsebrev med detaljerede beskrivelser af naturen i Pyrenæerne. Valle De Lys, Cascades d'Enfer, Val des Graouès de Castillon, Cascade de Coeur og en vandretur til søerne Lac d'Oo, Lac d'Espingo og Saousat.

TRANSSKRIFTION

Bagneres de Luchon.
sluttet d 15 Juli 1865

Jeg fortalte i mit sidste Brev om min Udflugt til Vallé de Lys og til de saakaldte Cascades d'Enfer (af hvilke den nederste langtfra fortjener dette Navn, thi den indhyller sin, unægtelig kraftige, Strøm i det mest graciøse, halvgjennemsigtige Slør af det fineste Gaze, der langsomt og ziirligt daler ned uden-om Hovedstrømmen og næsten dølger dennes Vælde. Jeg vilde derfor finde det rigtigere at give denne Cascade et Quindenavn), og om min første Prøve paa at klatre opad bratte Klippevægge og paa ubanede Veie. Det heldige Udfald af dette Forsøg gav mig naturligviis Lyst til at gjentage det efter en noget større Maalestok, men Veiret drillede mig, thi Skyerne hang bestandig lavt og indhyllede alle de høiere Regioner, hvor man altsaa tabte al Udsigt istedetfor at vinde og gave tillige af og til Regn og Uveir. I Tirsdags var det samme vel Tilfældet, men dog i mindre Grad end de foregaande Dage og jeg tog Mod til mig og kjørte med min gamle Fører igjen til Vallé de Lys for derfra at stige op i en Sidedal: Val des Graouès de Castillon, hvor der er en Række af Betydelige Vandfald og flere høitliggende Søer oppe ved Foden af Gletscherne.- Denne Opstigning frembød ingen af de piquante lodrette Klippevægge, men var dog høist besværlig, da den gik over store Strækninger af nedfaldne Klippestykker, hvor man maatte klavre over. Skyerne, der hang over vore Hoveder beskyttede imidlertid mod Varmen, saa at Anstrengelsen ikke blev følelig, men paa den anden Side skjulte de det imponante Syn af de saug-takkede Bjergkamme og de snebedækte Toppe for os og da vi efter henved 4 Timers Vandring vare komne op til den saakaldte Lac vert, der har en stærk blaa grøn Farve) i en Høide af c 6000 Fod, streifede Skyerne vore Hoveder. De hævede sig en kort Tid, medens jeg gik rundt om den tilgængelige Side af Søen og fra en Klippe ved Siden af dens Udløb kunne følge den udstømmende Elvs hoppende og brusende Fart ned i Dalen, som i nogle Øieblikke laae godt belyst

og kastede et venligt Glimt op til os i denne vilde og næsten øde Natur. Vi stode nemlig lige ved den øverste Rand af Trægrændsen; nogle faa forkrøblede Fyrretræer ved vor Side vare de sidste, der fandtes i denne Dal. Da Skyerne atter

sænkede sig og begyndte at indhulle os, maatte jeg opgive enhver Tanke om at klatre nogle faa hundrede Fod opad den steile Væg til den næste Søe Lac Bleu, som skal være endnu smukkere, hvis den ikke er bedækket med Iis og Sne. Vi stege altsaa samme Vei ned og mødte paa Halvveien det opmuntrende Syn af - nogle Mennesker, nogle Arbeidere med nogle Oxer, som skulde transportere fældet Træ (i korte Længder) hen til Pynter, hvorfra det kan rulles ned i Dalen. I forbigaaende gik eller snarere glede vi et Stykke ned ad en steil Skraaning af løse Steen for at komme til Bunden af Dalen og derfra see den smukke Cascade de Coeur, der idag, ligesom alle Vandfaldene, strømede med forøget Kraft efter Uveiret i Søndags Aftes og Nat, der havde efterladt mange Spor paa Veien og Bjergsider af de nedstyrtende Vandmassers uhyre Kraft. Hele Tilbageveien tog noget over 2 Timer, saa at vi i det Hele havde været godt 6 Timer paa Marschen, vi havde idag været saa betænksomme at tage en halv Flaske Cognac med, som vi af og til blandede med lidt Kildevand og lædskede den tørre Gane med. Et tarveligt Maaltid, som det lille Gjæstgiveri i Dalen kunde byde, vederquægede fortræffeligt og derpaa kjørte vi hjem; hvor jeg om Aftenen gjorde mig det hyggeligt, med at drikke Thee, som jeg ikke har nydt, siden jeg var i Holland.- I Onsdags var Veiret atter overtrukket, men de lavere Bjerge vare dog synlige og jeg foretog derfor en Kjøretour igjennem en Dal, jeg endnu ikke havde besøgt, Arboust - Dalen, hvis første Deel er ligesaa smilende og piquant malerisk, som dens sidste, høie Deel er trist og øde. Fra Passet ved Enden af Dalen: Col de Peyresourde, vilde jeg kaste et Blik ned i den bagved liggende smukke Dal, Val de Louron, som er en af de faa Dale i Pyrenæerne, der have en flad Dalbund og som tillige prydes af en Mængde Landsbyer langs opad Bjergsiderne, der ere meget frugtbare og dyrkede til en betydelig Høide. Jeg havde uheldigviis misforstaaet min Haandbog og troede, at jeg kun havde nogle faa

Skridt at gjøre fra Toppen af Passet, hvor Vognen standsede, til Udsigtspunctet. Jeg mærkede snart min Feiltagelse og maatte derfor forcere min Marsch, da jeg ikke kunde forlange at Heste og

Vogn skulde holde meget længe paa den aabne Landevei i den kolde Luftstrøm i Passet. Jeg brugte dog ½ Time for at naae Udsigten, der var ret godt belyst og meget smuk, travede derpaa tilbage, men blev forfulgt af nogle onskabsfulde Smaaskyer der først indhyllede mig, derpaa beduggede mig og tilsidst beregnede mig. Men jeg havde heldigviis Parapluie med mig og da jeg efter lidt over en Times Fraværelse naaede Wiener Vognen havde jeg der Beskyttelse af Kaleschen og min store blaa Kappe til at holde Varmen, saa at jeg ingen Skade tog, skjøndt jeg var drivvaad af Varme. Regnen ophørte efterhaanden og om Aftenen kunde jeg som sædvanlig spadsere i det engelske Anlæg og høre Musikken. Luften var stadigt skydækket, men en lille Luftballon med varm Luft, en Montgolfière, som jevnlige opstiger om Aftenen med et kraftigt Blus af en Beegkrands, eller desl, viste denne Aften en ganske svag Vind i de høiere Regioner fra Nordost.- Jeg sluttede deraf en Forandring i Veiret og gav strax Ordre til min Fører og en Vogn at være parate næste Morgen Kl 6 og da jeg vaagnede Kl.4½ var Luften deilig klar og fyldkommen Skyfri.- Kl 6 1/4 rullede vi afsted til Vallé d'Astos d'Oo. Luften var saa fortræffelig kjølig, at jeg i Vognen maatte dække mig med min Kappe foruden Overfrakken. Det kunde ikke være heldigere! Kl. 8 vare vi ved Enden af den lille Dalkjæde, hvor Kjøreveien ender. Jeg forsynede min Reisetaske med et godt Stykke Brød og et ll. Stykke Saucison, en frisk Spegepølse (uden Trichiner) og min Fører fik en Halvflaske Cognac i Lommen og Kl. 8 1/4 tiltraadte vi Marschen ad en god Sti i Zigzag op til Søen Lac d'Oo, der ligger 1800 Fod høiere end Dalen, vi gik ud fra. Der er ikke sagt saameget om denne lille Søes Skjønhed. Dens Vand er i Solskin deiligt blaat og den er rundt om omgivet af høie og steile Bjergsider, kun med en snæver Aabning ved Elvens Udløb, hvor man træder ind ad en smal Sti, udhugget i Klippen.- Lige for Indgangen paa Søens modsatte Side, styrter gennem en smal Kløft en kraftig Elv ned

fra en Høide af 900 Fod. Den breder sig i Faldet og endeel af Vandmassen tørner mod. Klippekanter og opløser sig (ligesom ved Cascade d'Enfer, men i større Maalestok) til et langsomt dalende Gaze-Slør. Det er et Skuespil, som intet maleri kan gjengive! Maaske et Photographia instantanée kunde gribe et enkelt Moment, men den grazieuse Bevægelse kan ikke gjengives.- En Sti fører fra Indgangen langs den venstre Side i Zigzag op ad Bjergsiden, men vi ville see Faldet nærvæd og seile derfor over til Gruusbanken ved

Foden af Faldet, hvor det imponerer mere ved sin Masse og sin Larm, men ikke er saa skjønt, som seet i nogen Afstand.- At seile tilbage og begynde Opstigningen i Zigzag mener Føreren ikke er nødvendigt, da han veed at jeg kan klatre. Vi stige altsaa paa alle 4 op ad en steil Kløft indtil vi have taget Tyren ved Hornene og naaet Stien. Herfra saa vi atter Faldet paaskraa fra Siden. Derpaa fortsatte vi Stigningen ad "Stien", der snart bliver aldeles ubanet og forsvinder under de af stærke Regnskyl nedkastede Steen, som Beboerne ikke bryde sig om at jevne før Quæget fra de høiere Græsgange skal føres ned i Dalen. Efter nogle Timers uafbrudt Vandring naar vi til de 2 næste, blaa Søer: Lac d'Espingo og Saousat. Her ophører de sidste faa Træer, Fyrre, og kun Rhodendendron i prægtig Blomsterflor og nogle Vaccinier følge os.- Foran os have vi en steil Skraaning hvorover findes en Terrasse med 2 Sænkninger, der danne 2 smaa Søer Lac Glacée og Lac de Portillon. Jeg ville helst til den første, som mest omtalt i Bogen, men Føreren viser mig at Skraaningerne derop til ere stærkt belagte med Sne og Iis og altfor farlige at stige opad. Derimod er der mindre Sne tilvenstre opad Lac de Portillon. Vi gaae altsaa tilvenstre, langs henad en brat Skraaning, men denne er i omtrent en Fjerdingveis Længde dannet af tildeels ühyre Klippeblokke, alle skarptkantede, de mindste som en Kuffert, de fleste som en Kommode eller Secretair og mange som Høstlæs eller smaae Bønderhuse, enten med skraa Flader eller skarpe Kanter eller Hjørner opad; men vi forstaae at klavre og det gaaer deiligt, men langsomt. Paa denne Slags "Vei" kan jeg forøvrigt bedre følge min Fører i Hælene, end hvor
[vertikalt i venstre margin]
man kan gaa opreist, thi der skridter han raskere end jeg kan, uden at tabe Veiret.-

Nogle gange Gange passerede vi tværs over "Lavineveie".- Disse vare endnu værre, ikke fordi vi kunde frygte Laviner paa denne Aarstid, men fordi Skraaningen dér var endnu steilere og bestod størstedeels af smaae Steen, som gløde ned under hvert Fodtrin og foranledigede en Nedglidning af de høiere oppe liggende, over vore Fødder, hvilket især var misligt, naar der var enkelte større Steen, som paa denne Maade kom rutschende.- Man maatte derfor see sig vel for, men dette gjælder da om hele Veien lige fra Lac d'Oo af. Jeg troer ikke, at jeg paa den hele Vei har gjort eet Skridt uden at Øjet iforveien har udsøgt Stedet og beregnet

Virksomheden deraf. Adskillige Gange spadserede vi over Sne, men den var ikke haardere end at Støvlehælen kunde gjøre Indtryk deri. Desuden havde vi Alpe stokken. Til Slutning havde vi nogle bratte Opstigninger, men Klippen bestod af Skiferlag, der stode lodret op og i hvis Rande vi overalt fandt et slags Trapper.-Endelig naede vi efter 6 Timers Vandring, Kl. 2½, en fremspringende Klippe kam* til venstre for "Søen" over hvilken vi havde en dominerende Udsigt.- Vi Opgave i Betragtning af Tiden at gaa lige hen til dens Rand, da vi isaafald først maatte stige et godt Stykke ned og næsten ligesaa høit op igjen. Der var desuden Intet at see nærmere ved, thi Søen var endnu frossen og belagt med Isen og Gletscherne bag den var det ikke værd at prøve, thi de vare næsten dækkede af Sne og hvor de vare blottede saae vi, hvad Føreren ogsaa vidste, at de paa den steile Skraaning bestod af lutter Revner og Kamme. Var dette da Alt hvad jeg saae? og var dette da hele Udbyttet af den anstrengende Vandring? vilde nogle maaske spørge. Nei, ikke saa ganske! Rundt om mig saa jeg den vildeste Natur i mægtige Omrids; intet Træ, ingen Busk, intet Græs og kun ganske enkelte Urter og Mosser Alting nærmest om mig var nedstyrtede Stenblokke (jeg stod og sad paa en saadan, af Størrelse af Spisebordet og - en en reen Undtagelse - aldeles horizontal) som Levninger af en undergaaet Verden; bag ved hævede Pic Quairat sin Kam bogstaveligt lodret, om ikke, som det syntes, overhængende iveiret; tæt ved mig, ligefor skjød en spids Kegel sig og midt i Kredsen af de gletscherdækkede Bjerge, de høieste i den franske Deel af Pyrenæerne; op til høire saae jeg den dybe Dal, jeg var kommen op af med de 2 øverste Smaaesøer, 2 klare blaae Øine, hvori Himlen speilede sig,

[vertikalt i venstre margin]

den var 8565 Fod over Havfladen og 5590 Fod over Dalen, vi stege op fra

T. Indlagt en Primula (viscosa) og en Mosblomst plukket ligeved Siden af "Bordet")

og udover Dalen saaes de mægtige Bjerge som indslutte den, men som nu laae under mig, og bag ved dem atter og atter Bjerge, alle med maleriske Konturer som udmærke Pyrenæerne og over alle disse Bjerge saae jeg langt ind over den franske Slette i en bred Strækning fra Nord til lidt forbi nordvest, klart belyst af det fulde Sollys. Paa Himlen var ikke en Sky, den var dyb mørkeblaa og saa gjennemsigtig at jeg troede at kunne see Stjernerne igjennem den.

Dette Skuespil accompagneredes og nøredes af en Blanding af Rislen og Brusen fra de Bjergstrømme, som Gletscheren paa de 2 Sider af mig nedsendte. Er dette ikke Noget at gaae saa langt efter? Er det maaske ikke nok? Nuvel, saa er der ogsaa et andet Udbytte; dét, at prøve og at øve sine Kræfter er en ubeskrivelig Nydelse dét at kjæmpe mod og overvinde Vanskeligheder og Hindringer er en Vellyst, som ledsages af den instinctmæssige Følelse af, at det ikke alene er Legemet der styrkes, ikke alene Muskler og Sener og Nerver der faae forøget Spændkraft, men ogsaa Sjælens Evner der Udvikles, ogsaa Hjertet der udvides ved at komme Himlen nærmere og modtage Indtrykket af det Store i Omgivelserne.- Smaalighed kan ikke trives paa et saadant Sted. Dog, jeg skulde jo fortælle og ikke reflectere, thi man reflecterer ikke bevidst deroppe i denne Retning. Vi sidde paa den store, flade Steen og nyde, formodentlig et Quarterstid. Da kommer Reflectionen: vi skulde ned igjen og Veien er lang og besværlig og denne Betragtning understøttes af Fornemmelsen: en ulidelig Tørst eller rettere Tørhed i Gane, Tunge og Læber, som klæbe sammen. Vi have Cognac, men intet Vand før vi komme et langt Stykke ned. Altsaa afsted! Endnu et Blik udover alle Bjergene, ind i Frankrig og vi krybe ned af "Bordet". Jeg søger og finder endelig de omtalte 2 Blomster nogle Skridt borte og saa klavrer jeg efter Føreren som jeg snart indhenter.- Vi følge en Tid den samme Vei vi vare komne, ned ad Trapperne og over nogle Sneeflader, men nu troer han, at kunne see, at vi ville faae en noget bedre Vei og undgaae de store Steenblokke ved at holde os høiere oppe paa Skraaningen tæt under den lodrette Pic Quairat. Det gaar ogsaa ret godt, langs ad en Kordongesims og ud paa et Plateau, men der standse vi ved et lodret Fald.

Vi maae gaae et Stykke tilbage, stige ned ad en "Trappe" til en lavere Skraaning men snart viser det sig, at ogsaa denne slutter med et lodret Fald. Vi maa altsaa et langt Stykke op igjen og tilbage indtil vi omsider finde nogle Trapper og Gesimser, som føre os ned paa de store Steen, der øiensynligt generede min gamle 75 aarige Fører mere end mig, skjøndt han er overordentlig snedig. Han havde lyst til at undgaae dem ved at stige høiere op, men det frabad jeg mig; jeg vilde hellere klavre paa denne Chemin d'Enfer, som han kaldte den, end stige oftere opad. Til vor, men umulig til hans Ærgelse saae vi nu, at der dog var et Sted, hvor vi "med Lempe" kunde være stegne ned fra det høie Plateau, men det

kunde man ikke see fra oven af og han kunde ikke vide det. Paa slige Steder gaar det ikke efter Hukommelsens Kompas men efter Instinctet, man "seiler paa Loddet". - Snart efter kom vi, bestandig paa den steile Skraaning til en Strækning, der var bevoxet med en meget fast Grønsvær. Her gik min Fører med sine jernbeslagne Alpesco fortræffeligt, men jeg ikke; jeg maatte hænge paa min Alpestok for hvert Skridt, som En der gaaer paa Krykker, men jeg havde kun 1 Krykke. Imidlertid, det gik, og vi kom til de "2 blaa Øine" og en god tid senere til Lac d'Oo med Vandfaldet. Solen var nu sunket betydeligt, Kl var c 6, og belyste kun Bjergtoppene. Søen saae derfor langt mørkere og alvorligere ud end om Morgen, hvilket behagede mig mest. Det hvide Vandfald gjorde en stærkere Virkning og speilede sig i en lang hvid Stribe tværs over den mørkblaa Søeflade. Jeg var gjerne blevet der noget længere, men vi havde næsten en Times Vandring endnu ned til Hytten hvor Vognen stod og den første Times Kjørsel gik ad en meget slem Vei, som maatte tilbagelægges før det blev mørkt. Vi stege altsaa ned og kom til Hytten henved kl. 7. Det var altsaa næsten 11 Timer vi havde været underveis og deraf havde vi i Alt ikke siddet mere end omtrent ½ Time. Jeg følte mig dog aldeles ikke træt eller udmattet, men bestandig tør i Munden. Vand og Cognac lædskede ikke mere. Derimod vederquægede nogle Glas Øl (fra Luchon) som jeg drak i Hytten, fortræffeligt. Hestene vare imidlertid forspændte og vi rullede afsted udaf den smukke Dal, kastede Blikke tilbage til Bjergtoppene, hvis høieste Spidser straaledede i den nedgaaende Sols

stærke rødliggule Lys. Vi kom heldigt gennem de snevre Veie med Afgrund ved Siden og op ad de utroligt steile, brolagte Gader i Landsbyen Casaux og nu gik det rask ad Landeveien til Luchon. Skjøndt det var mildt og jeg slet ikke overdreven varm, hyllede jeg mig dog af Forsigtighed i min store Kappe! Fredag var hviledag, trykende heed; fra Middag og hele Aftenen stærk Tordenveir. Idag, Løverdags, vilde jeg kjøre til Hospice og derfra til fods gjøre Turen til Passet Port de Venosque ind i Arragonien og derfra langs Bjerghøiden hen til et andet Pas, Port de Picåde, der fra Catalonien fører tilbage tilbage over Grændsen og ned til Hospice og derfra kjøre hjem. Alt var parat, men i Morges faaer jeg det Budskab at Uveiret har gjort Veien ufremkommelig for Vognen, men kan befares til Hest. Dette er imidlertid meget anstrengende, skjøndt det Sædvanlige, at foretage hele Touren, 10 Timers Ridt,

tilhest og jeg valgte derfor et andet berømt punct til Maal, der kun kræver 7 à 8 Timer Ridt. Dette er Pic de Entecado, en høi Bjergtop 7450 Fod i den Alpekjæde, der danner Grændsen, hvorfra der er et fortrinligt Panorama.- Vi kom ogsaa, ved at staae af Hestene, heldigt udenom det spærrede Stykke af Veien, som var overskyttet af 2-3 Alen høit Lag Jord, Steen og Mudder; derpaa den smukke Vei gjennem den yndige, svale Bøgeskov til Hospice og stege derfra ad en taalelig god Sti op i Zigzag til nogle store Græsgange paa Ryggen af de lavere Bjerge, som, skjøndt de høre til Frankrig, efter gammel Hævd, benyttes af Spanierne til Græsning for store Flokke af Oxer, Faaer og endeel Heste og Muulæsler. Vi krydsede os frem op ad de noget steile Græsmarker indtil tæt ved Toppen, hvor nogle Hyrder toge vore Heste i Forvaring og vi gik op til Spidsen.- Hvilken Udsigt! Hvilket Rundmaleri! Man Staaer på en Top med dybe Dale paa alle Sider, af hvilke især de 2 sænke sig brat ned. Den ene er den fortryllende Aran-Dal, jeg forleden omtalte som den skønneste i Pyrenæerne med frodige Enge og Marker og 32 Landsbyer; den anden er en mørk, vild, tildeels skovbevokset Dal, hvori Vandene fra Maledetta's Gletschere styrte skummende og hvidt skinnende ned indtil de i Aran-Dalen forener sig med den i de nydeligste Bugtninger fremglidende Garonne. Og over den mørke Dal hæver Maledetta Bjergene, "Pyrenæernes Montblanc", deres skinnende hvide Masser og rundt om, til alle Sider overskue vi en utællelig Mængde af Bjergtoppe og Bjergkamme i de mest phantastiske Former, og yderst i Horizonten sees, noget disigt, den store Slette. Jeg har ikke været paa Faulhorn

[vertikalt i venstre margin]

og kan altsaa ikke sammenligne. Maaske er der flere store Træk i Udsigten fra F., men den kan ikke være saa umaadelig riig som den fra E.- Hermed ere mine Udflugter i Pyrenæerne tilende; paa Mandag Morgen reiser jeg. Lev vel! Jacobsen

J. C. JACOBSENS ARKIV
CARISBERGFONDET

15/4 65 C.M.
Bagneres de Leuchon.
Hvadhed, 15 febr. 1865

Jeg fandte i mit første Løns om min Vestret til Vallée de Lys
af de de fabelagtige Cascades d'Esper (af hvilke den ~~værdste~~ længste faldt ned
denne flod, li' den udfyldes sin ^{uendelige} ~~uendelige~~ travlt, Nærm i det mest prægtige,
faldtjennemfaldige Mass af det første Gange, der langsomt og jævnt deler
sind utvænne Jernstammer og væben dages drevet Nærm. Jeg mild dropt
fandt det mægtige at give drues Cascade et Gennemløb, og om min første
førsen paa at Støtten opad bratte Klippemasse og paa indvands Nærm. Det
faldte Vestret af det Lysfald gav mig uventet med Lyst til at opstige det
effort en meget stærk Maaltid, men Nærmest brødte mig, li' Nærm
Jeg bestandigt laab og udfyldte alle de Jernstammer, som man alle
tabte at det sigt i det Lys at mind og gave tillige af og til et Lys og Løns.

Herunder var det første et tilfældt, men dog i minde Gæst end de fore,
gærende Nærm og jeg tog de Mad til mig og gik med min gamle Løns
inden til Vallée de Lys for dropt at fæge og i en Løns. Det var Gæst
de Castillon, som der er en Sætte af betydelige Hantværd og flere faldt,
liggende Nærm oppe med Løns af Gletscherne. - Løns Opfyldning fore,
høt ingen af de pægtende Løns Klippemasse, men var dog først
bestemt, da den gik over paa Nærmest af udfaldne Klippemasse,
som man uventede Nærm oppe. Nærm, det var over min Jernstammer
bestemte indvands med Nærm, som at Løns og Lys det blev
faldt, men paa den anden Side spille de det uventede Lys af de
faldt Klippemasse og de faldt alle Cygner for os og de vi efter
Jernstammer + Løns Nærmest var Løns og det den faldt Løns vest,
(der var en Nærm klægtige Løns); en Jernstammer af 6000 Løns, Nærmest
Nærmest var Jernstammer. De Jernstammer sig en Løns end, mindst Jernstammer
den tilgængelige Løns af Løns og paa en Klippemasse med Løns af Løns Løns
Løns faldt det uventede Løns Jernstammer og Løns Løns i
Løns, som i Nærm faldt Løns gæst bestemt og Løns et muligt
Opfyldt af det os i Løns mild og Nærm ind Nærm. Li' Løns uventet
med Løns Jernstammer Nærmest af Løns og Løns
Løns var den uventede Løns af Løns Nærm; uventet faldt Løns
med var Løns man de faldt, det faldt i Løns Løns. - den Nærmest Løns

J. C. JACOBSENS ARKIV
CARLSBERGFONDET

Minde at gjøre for Cygnen og faa det, som Naamen skal have, det vil siges.
gimtet. Jeg erindrer suet min Seilvagts og maatte dog forsvare
min Maaske, da jeg ikke kunde forlange at gøre og Naamen skulde fuld
uagtet længe i en anden Landene; den kaldes Lufftstrøm i Nord.
Jeg brugte dog for enes for at uaae Uviglan, der var net godt balt
og meget fin, lovsomt drapan tilbage, men blev fastholdt af nogle
andstaltfulde Seemænd der først udfyldte mig, drapan lod sig gade
mig og til sidst lovsomte mig. Men jeg fandt selv mig for meget
med mig og da jeg ikke lidt om en Cæsar. Naamen ^{Naamen} uaae Naamen
fandt jeg det for sig selv af at det var og min span blev doggi til
at færdig Naamen, for at jeg ingen Maade lag, sigt jeg var drissnaad
af Naamen. - Naamen opfaste efter Naamen og en Olfenun tunde jeg
for færdig Naamen. Det angik den Olfenun og Naamen Naamen. Luffen
var færdig sig selv, men en lille Lufftballen med man Lufft, en
Maaske Naamen, som jensigt opfaste en Olfenun med et kraftigt
blev af en Olfenun, alle det, mits drissnaad Olfenun en gade for sig selv
i den Naamen Naamen for Naaden. - Jeg stakke den en Naamen
i Naamen og gav Naamen Naaden til min Naamen og en Naamen at man Naamen
uude Naamen til C. og da jeg Naamen til 4 1/2 med Naamen Naamen, Naamen
og for Naamen Naamen. - Til 6 1/2 uude na Naamen til Naamen Naamen
1/2 O. Luffen var for færdig sig selv, at jeg i Naamen Naamen det mig
med min Naamen Naamen Naamen. Det tunde det Naamen Naamen! -
Til 8 Naamen na Naaden af den lille Naaden, som Naamen Naaden.
Jeg færdig min Naaden Naaden at gade sig selv Naaden og et Naaden
Naaden, en færdig Naaden (uden Naaden) og min Naamen Naaden
jensigt Naaden. Naamen og til 8 1/2 Naaden na Naaden ad en
gode Naaden. Naamen og til Naaden Naaden Oo, der Naaden 1800 Naaden Naaden
Naaden, na gade Naaden. Der er det Naaden Naaden en Naaden Naaden Naaden.
Det Naaden er i Naaden Naaden Naaden og den er Naaden en Naaden Naaden Naaden
Naaden Naaden Naaden, den med en Naaden Naaden Naaden Naaden Naaden, Naaden
man Naaden Naaden Naaden Naaden Naaden. - Naaden Naaden Naaden
Naaden Naaden Naaden Naaden, Naaden Naaden Naaden Naaden Naaden Naaden Naaden

J. C. JACOBSENS ARKIV
 CARLSBERGFONDET

for en Jætte af 900 Ld. - Den findes sig i Sæddet af vandet af Aaen,
 uanfærlig kær og med færdig Skjæbte og agtelse sig (ligesom med Casiope
 d' Esper, men i færdig Maatstok) til at langsaamt staaende Gage - Mæt.
 Det er et Skjæbte, som indtil Malesi har gængs. Maaske at Skjæbte
 gængs instaureret stund gæbte et udtalt Maaned, men den gængs
laugvalde den ilt gængs. - for thi færdig for langsaamt staaende den
 maaske tid i Jætte og at langsaamt, men in ilt for Sæddet udtalt
 og færdig Skjæbte er det Gængs Maaned med Sæddet af Sæddet, for det
 uanfærlig er man ind for Maaske og sin Læse, men ilt er for Skjæbte, som
 færdig i uanfærlig Skjæbte. - At færdig Skjæbte og langsaamt Skjæbte i
 Jætte er man Læse ilt er uanfærlig, da den er at sig den Skjæbte.
 Thi den er alle for alle 4 og ad en færdig Skjæbte indtil in Jætte laget
 Ejene med Jætte og uanfærlig. Jætte for in alle Sæddet gængs
 for den. Jætte færdig in Skjæbte ad den, der færdig Skjæbte
 at det er uanfærlig og færdig indtil den af færdig Skjæbte med Skjæbte
 den, som færdig ilt er indtil sig er at Jætte for Gængs for den
 Jætte Gængs færdig med in Skjæbte. Her er man Gængs uanfærlig
 Maaned er man in det den 2 uanfærlig, den er det: det d' Espinge og Jætte.
 for af den de færdig for den, Jætte og den Rhododendron i gængs Skjæbte
 færdig og uanfærlig færdig er. - Jætte er man in en færdig Skjæbte
 Jætte færdig med in Skjæbte med 2 Skjæbte, der Jætte 2 færdig den
 det gængs og det de Skjæbte. - for indtil færdig det den færdig, som uanfærlig
 uanfærlig i Jætte, men Jætte indtil uanfærlig ad Skjæbte den er det er
 færdig færdig med den og det og alle for færdig at færdig og ad. Jætte
 er det indtil den færdig og ad det de Skjæbte. Thi gængs alle for
 færdig, langt for ad en færdig Skjæbte, men den er in uanfærlig
 in Skjæbte den er det Jætte af færdig in den Skjæbte, alle
 færdig færdig, da indtil for en færdig, da færdig for en færdig, alle
 færdig og uanfærlig for færdig alle for den færdig, men med
 færdig Skjæbte eller færdig færdig alle for Jætte og ad, men in for
 færdig at Jætte og det gængs indtil, men langsaamt. For den Skjæbte
 "den" den er Jætte den færdig den færdig in den: færdig, med den

man den gængs og indtil, for den færdig for man den er den færdig den af den Skjæbte

J. C. JACOBSENS ARKIV
CARLSBERGFONDET

af indvæne Salen faaet de ungtige Gjænge som indstillede den, men som end
naar indas mig, og dog med den altso og allet lejnene, alle med ualøstte
Læstærens som indvænte Gjængens og anes alle den lejnene som jeg længe
ind anes den forude Mette; en kort Skrivning fra Nord til det forste
N. O. H. Nordraaf, bladet betygt af det fulde Pallis. som juleen var det an
Hj, den var gjennemgaaet, indstillede og som gjennemgaaet at jeg troede
at kunne fra Hjemmet og gjennem den. Dette Skrivsel avoing og avoind
af en Claudine af Skole og Corinthe som de lejnene som den Skrivningen
som de 2 Bredt af mig indstillede. for dette det. Nogen at gaar som længe
afst. for det maaske det ind. Nogen, som de det og faa et andet
betygt; det, at gaars og at en som længe at en indstillede Skrivning
det at Gjænge med og avoind. Skrivningen og indstillede som an
N. O. H., som det Nogen af den indstillede Skrivningen, at det det
alene at Lagunen det indstillede, det alene indstillede og avoind og Nogen
den som forude Skrivningen, men og faa Skrivningen som det indstillede,
og faa Skrivningen det indstillede med at kunne juleen Gjængen og indstillede
indstillede af det Nogen i Originalen. - Indstillede kan det indstillede
som at faa det Nogen. Dog, jeg skulde jo faa det og det indstillede, og man
indstillede det indstillede i den, Skrivningen. Ni fulde som den som,
flad den og indstillede, som indstillede at Gjængen. De kunne indstillede;
ni fulde indstillede og Nogen at lang og indstillede og den indstillede
indstillede af Gjængen: en indstillede indstillede eller indstillede
i Gavn, Gjængen og det, som det indstillede. Ni som Gjængen, men indstillede
som ni indstillede længe det indstillede. Dette og indstillede. Indstillede at det indstillede
alle Gjængen, indstillede indstillede og ni indstillede indstillede. Jeg faar
og indstillede indstillede de indstillede 2 indstillede indstillede og som indstillede
jeg og indstillede indstillede som jeg indstillede indstillede. - Ni fulde an det den som
indstillede det ni som indstillede, indstillede Gjængen og anes indstillede
men ni som indstillede, at kunne fra, at ni indstillede an indstillede det
og indstillede de som indstillede med at fulde og faar og som indstillede
det indstillede den indstillede Ni indstillede. Det og faa og indstillede, længe at en
indstillede og indstillede at indstillede, men det indstillede ni med at indstillede det.

J. C. JACOBSENS ARKIV
CARLSBERGFONDET

Da man gaar til Nylle lillbær, stige ned ad en "Crøppe" til en lammes Stovning
man finder mitar det sig, at ogsaa deres stier er end at ladet Lald. De er
altjaa at langt Nylle og igaa og lillbær indtil jævnfide, findt nogle Crøpper
og Gøstent, som fører os ned paa de flaae Sten, der ærenfuldt gaaende
min gamle 15 aarige Søstt maner midt mig, Nylle Jaa er anstændigt
færdig. Jaa Jaaer Lill til at indgaae dem midt at flige Jaaer og, man det
forbat sig mig; jeg midt fællea Staaer paa dræne Chemin d'Orfer, som
Jaa kaldte den, midt flige affera ayad. Det var, men værdigt til fæst lillgætt
Jaa er in, at det sig var et Sted, Jaa er in midt lillgætt midt man flige
midt Jaa flige Staaer, man det midt man in lill Jaa foraaer af og Jaa lill
lill midt det. Jaa flige Staaer gætt det lill afte Jaa lillgætt lillgætt
man affa lillgætt, man fællea paa Lald. - Lald affa Jaa er,
lillgætt paa den flige Stovning til en Stovning, der var lillgætt in
en værdigt fæst Gøstent. Jaa gik min Søstt midt flige Jaaer
lillgætt fæst affa, man jeg lill; jeg værdigt Jaaer paa min lillgætt
Jaa Jaaer lill, Jaa er det gætt paa lillgætt, man jeg Jaaer lill lillgætt
lillgætt, det gik, og in Jaaer til de "Lillgætt" og en god lillgætt
til Lald d'Orfer midt lillgætt. - Lald var en fæst lillgætt, lillgætt
lillgætt, og lillgætt lillgætt lillgætt. Jaa Jaaer lillgætt lillgætt og
lillgætt in midt man lillgætt, lillgætt lillgætt in lillgætt. Det Jaaer
lillgætt gætt in lillgætt lillgætt og fæst lillgætt; en lillgætt fæst
lillgætt lillgætt man den lillgætt lillgætt. Jaa var gætt lillgætt der
lillgætt lillgætt, man in Jaaer lillgætt in lillgætt lillgætt midt lillgætt
lillgætt Jaaer lillgætt lillgætt og den fæst lillgætt gik ad en lillgætt
lillgætt lillgætt, Jaa værdigt lillgætt lillgætt lillgætt det lillgætt. De flige
altjaa midt og lillgætt lillgætt lillgætt til 7. Det var altjaa lillgætt lillgætt
in Jaaer lillgætt lillgætt og den Jaaer in; lillgætt lillgætt man midt lillgætt
lillgætt lillgætt. Jaa fællea mig det lillgætt lillgætt lillgætt, man lillgætt lillgætt
in lillgætt. Jaaer og lillgætt lillgætt lillgætt. Jaaer midt lillgætt lillgætt
nogle lillgætt lillgætt (Jaa lillgætt) Jaaer jeg lillgætt; lillgætt, fæst affa lillgætt
man in lillgætt fæst affa og in lillgætt lillgætt in lillgætt lillgætt, lillgætt
lillgætt lillgætt til lillgætt lillgætt, Jaa lillgætt lillgætt lillgætt. Jaaer lillgætt lillgætt

